

държавен съветъ, а Начовичъ и Грековъ биле повикани въ министерството. Но, наскоро, по всичката страна се появило голѣмо възбуждение. Цанковъ и Балабановъ, известни членове отъ либералната партия, се приемали съ вѣсторгъ на всѣкъждѣ, гдѣто се появявали. Министерството се надѣяло да водвори спокойствие, като отдалечило Цанкова, който билъ уловенъ и заточенъ въ Вратца. Но съ това, обаче, цѣльта не била достигната. Произвола само роздразнилъ оппозицията. При това, между друго, се показала твърдѣ почтенна чѣрта на българския характеръ, който напомнялъ происшествието въ Хессенъ въ епохата на Хасенпфлуга, когато висшитѣ чиновници останали на чело на правителственнитѣ противници. Така, въ София, петдесетъ и петъ старши чиновници, между тѣхъ; прѣдсѣдателя на контролната палата, почти всички началници на отдѣленията на министерствата, членоветѣ на кассационния и апелативния съдъ, членоветѣ на градския съветъ, — се обърнали къмъ държавния съветъ съ прошение за обезпечение отъ произвола на правителството. Това е билъ такъвъ актъ отъ патриотическа доблестъ, който заслужва удивление.

Прѣдстояло избиране депутати за народното събрание; но, за да спечелятъ министритѣ свои депутати, явила се необходимостъ да викатъ отъ Петербургъ генералитѣ. Тамъ разбрали затруднителното положение, и испратили двама твърдѣ способни офицери, генералитѣ Каулбарсъ и Соболевъ. Водени и тоя пътъ по военному, изборитѣ се оказали на всѣкъждѣ въ полза на консерваторитѣ. Но, наскоро Начовичъ и Грековъ, а тѣй сѣщо и самия князь захванали тайна война противъ рускитѣ генерали. Въ това отношение ми сж разказвали занимателни подробности. На обѣдитѣ у княза, генералитѣ водили и невиканитѣ свои адютанти, а на вечеритѣ, княза се приструвалъ, че не ги вижда. Княза билъ много роздразненъ, гдѣто го третирали рускитѣ министри, като протеже. Министритѣ си постѣпвали, като стопани на положението и се стремили да каратъ работата по свое усмотрение. Министритѣ — консерватори се опитвали да ги принудятъ да си дадатъ отставката, като